

opusdei.org

Carta del prelat (agost de 2015)

El prelat repassa algunes de les festes litúrgiques del mes d'agost i, amb motiu de l'Any marià per la família que es viu a l'Opus Dei, realitza algunes consideracions sobre el paper dels pares en l'educació afectiva dels fills.

04/08/2015

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Al mig del mes d'agost llueix la solemnitat de l'Assumpció de Nostra Senyora. A més de celebrar la glòria que va merèixer la nostra Mare per la seva total correspondència a la gràcia de Déu, és també una imatge de la benaurança que ens espera, si responem amb fidelitat a la vocació cristiana.

«Mentre l'Església —recorda el Concili Vaticà II— ha arribat amb la Santíssima Verge a la perfecció, la qual es presenta sense taca ni arruga (cf. *Ef* 5, 27), els fidels lluiten encara per créixer en santedat, vencent completament el pecat; i per això alcen els ulls a Maria, que resplendeix com a model de virtuts per a tota la comunitat dels elegits» [1].

En el mes que ara comencem, hi ha altres advocacions marianes que ens omplen de goig. Demà, dia 2, és la memòria de la Mare de Déu dels

Àngels. El 5, aniversari de la dedicació de la basílica de Santa Maria la Major, recordem la maternitat divina de Nostra Senyora. Finalment, el dia 22, celebrem la coronació de la Santíssima Verge com a Reina i Senyora de la creació. La següent data, el 23 d'agost, ens porta l'aniversari del moment en què sant Josepmaria va sentir en la seva ànima aquella exhortació: *Adeamus cum fiducia ad thronum gloriæ, ut misericordiam consequamur*: anem amb confiança al tron de la glòria, a Maria Santíssima, per assolir la misericòrdia.

Aquestes dates ens conviden també a considerar que Déu ens ha preparat una estada eterna al Cel, on habitarem amb l'ànima i el cos glorificats, després de seguir lleialment el camí que Déu hagi marcat a cada persona, conscients que són moltes -innumerables- les

maneres de recórrer el camí que mena a la glòria.

A la major part dels homes i dones, el Senyor els crida a santificar-se en l'estat matrimonial; altres, també molts, reben el do del celibat, amb el qual serveixen l'Església i les ànimes *indiviso corde* [2], amb un cor indivís. En qualsevol cas —sigui en el matrimoni, sigui en el celibat— sempre és una vocació divina, una crida que el Senyor adreça a cada criatura.

Ja des dels anys 30 del segle passat, sant Josepmaria predicava amb plena convicció aquesta realitat, quan la vocació a la santedat s'entenia gairebé exclusivament referida als preveres i als qui escollien la vida religiosa. No obstant això, el nostre Pare va insistir, en la predicació i en la direcció espiritual amb la gent jove: ***Rius perquè et dic***

que tens "vocació matrimonial"?
Doncs la tens: així, vocació [3].

Per a la bona educació dels fills, cal ajudar-los a adquirir la preparació idònia per a la lliure elecció del camí que els porti a Déu, tasca molt pròpia també dels pares. L'Església ha insistit sempre que els pares i mares no poden delegar aquesta obligació en altres persones. Ja Pius XI va denunciar els mals de «aquest naturalisme que (...) envaeix el camp educatiu en una matèria tan delicada com és la moral i la castedat» [4]. I sant Joan Pau II, en l'exhortació apostòlica *Familiaris consortio*, reafirma que «l'educació per a l'amor com a do de si mateix constitueix també la premissa indispensable per als pares (...). Davant d'una cultura que "banalitza" en gran part la sexualitat humana, perquè la interpreta i la viu de manera reductiva i empobrida, relacionant-la únicament amb el cos i el plaer

egoista» [5], els qui fan cap a la llar han de considerar molt seriosament, en aquesta comesa, la dignitat de la persona, creada a imatge i semblança de Déu.

En aquest context, és del tot irrenunciable l'educació per a la castedat, com a virtut que desenvolupa l'autèntica maduresa de cada home, de cada dona, i els fa capaços de respectar i promoure la pertinença del cos a Déu. Per això, els qui presideixen la família han de posar una atenció i una cura especial, discernint els signes de la crida de Déu a l'educació per a la virginitat, com a forma suprema del do d'un mateix que constitueix el sentit intrínsec de la sexualitat humana [6].

Certament, els pares i les mares poden i —en alguns casos— han de sol·licitar consell a persones ben formades, però la iniciativa i la

responsabilitat pertanyen sempre a ells. No han de mostrar objeccions o pors a afrontar aquests temes.

M'adreço especialment als fidels i als Cooperadors de l'Obra cridats a l'estat matrimonial. Amb sentit sobrenatural i afecte humà, amb gràcia, advertireu les inquietuds que sorgeixen en els vostres fills, i actuareu llavors amb delicadesa, recolzats en l'oració.

Sant Josep maria aconsellava seriosament i afectuosa als pares que s'ocupessin ells mateixos de parlar als fills sobre l'origen de la vida, utilitzant exemples intel·ligibles. Gran horitzó també per a aquells matrimonis als quals Déu no ha concedit descendència, per a col·laborar amb el seu exemple i la seva paraula en la defensa de l'estupenda virtut de la castedat.

Us recordava que Déu crida la major part dels homes i de les dones a

l'estat matrimonial. En la preparació d'aquest pas, un paper important correspon al festeig. El Catecisme de l'Església catòlica afirma que els fills tenen el dret i el deure d'escollir la professió i l'estat de vida, alhora que afegeix: «Aquestes noves responsabilitats hauran d'assumir-les en una relació de confiança amb els pares, el parer i consell dels quals demanaran i rebran dòcilment. Els pares han de tenir cura de no pressionar els fills ni en l'elecció d'una professió, ni en la del futur cònjuge. Aquesta indispensable prudència no impedeix, ans al contrari, ajudar els fills amb consells assenyats, particularment quan aquests es proposen fundar una llar» [7].

El nostre Fundador recomanava que el temps del festeig no es perllongués massa: la lògica durada per arribar a un suficient coneixement mutu i comprovar l'existència d'un amor,

que haurà després de créixer sempre més. Mentrestant, cal atènyer-se amb templança i senyoriu a les exigències de la llei de Déu.

Malauradament, també en aquest camp s'han difós idees i comportaments erronis, que contrasten frontalment amb la llei natural i la llei divina positiva. El Papa Francesc, en una audiència, mesos enrere, exposava alguns punts de l'ensenyament tradicional de l'Església. Entre d'altres, recordava que **l'aliança d'amor entre l'home i la dona, aliança per a la vida, no s'improvisa, no es fa d'un dia per l'altre. No existeix el matrimoni exprés: cal treballar en l'amor, cal caminar. L'aliança de l'amor entre l'home i la dona s'aprèn i s'afina** [8]. I afegia amb realisme: **qui pretén voler-ho tot i de seguida, després cedeix també a tot -i de pressa- davant la primera**

dificultat (o davant la primera ocasió) [9].

Si els pares estan atents al desenvolupament físic i espiritual dels fills, podran advertir amb més facilitat quan precisen d'un oportú consell o una orientació. Al mateix temps, han de reconèixer la possible i magnífica crida d'algun per dedicar-se al servei de Déu i de les ànimes en celibat apostòlic. Quan els pares s'espanten davant d'aquesta circumstància, i s'oposen immoderadament a aquesta elecció, demostren -si més no- que l'esperit de Jesucrist ha calat poc en les seves ànimes, que el seu cristianisme és força superficial. És lògic que considerin l'assumpte en la presència de Déu i que, si es mouen amb una postura intransigent, canviïn d'actitud. Penso que només els qui estimen el camí del celibat entendran amb més profunditat la grandesa d'un matrimoni net.

Torno al principi d'aquestes línies. Sant Josepmaria va ser, per voler de Déu, un herald decidit de la crida a la santedat en tots els estats. Repetia sovint que beneïa l'amor dels esposos amb les seves dues mans de sacerdot, perquè ***els cònjuges són els ministres i la matèria mateixa del sagrament del Matrimoni (...) I, ensems, sempre dic que els qui segueixen el camí vocacional del celibat apostòlic, no són vells fadrins o concos que no entenen o no avaluen l'amor; al contrari, les seves vides s'expliquen per la realitat d'aquest Amor diví — m'agrada d'escriure'l amb majúscula— que és l'essència mateixa de tota vocació cristiana.***

No hi ha cap contradicció entre tenir aquesta estima envers la vocació matrimonial i entendre la més gran excel·lència de la vocació al celibat propter regnum coelorum (Mt 19,12), pel regne dels

cels. Jo estic convençut que qualsevol cristià entén perfectament com són de compatibles aquestes dues coses, si fa per conèixer, acceptar i amar l'ensenyança de l'Església; i si procura també conèixer, acceptar i amar la seva pròpia vocació personal. És a dir, si té fe i viu de fe.(...)

Per això, un cristià que s'esforça a santificar-se en l'estat matrimonial, i és conscient de la grandesa de la pròpia vocació, sent una especial veneració i un afecte pregon envers els qui són cridats al celibat apostòlic; i quan algun dels seus fills, per la gràcia del Senyor, emprèn aquest camí, s'alegra sincerament. I pervé a amar encara més la seva pròpia vocació matrimonial, que li ha permès d'oferir a Jesucrist —el gran Amor de tots, solters o casats — els fruits de l'amor humà [10].

El proper dia 15 renovarem -com tots els anys- la consagració de l'Opus Dei al Cor dolcíssim de Maria, que el nostre Pare va realitzar per primera vegada en la Santa Casa de Loreto, el 1951. Us encoratjo a repetir moltes vegades la jaculatòria que llavors ens recomanava —*Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!*—, demanant també a la Mare de Déu que prepari per a tots un camí segur: als qui han rebut la vocació matrimonial i als qui segueixen Jesucrist pel camí del celibat apostòlic.

Fa pocs dies, he tingut ocasió d'apropar-me a Lourdes i, amb la imaginació, a tots els santuaris dedicats a la nostra Mare, acompanyant-vos als llocs a on aneu. No deixeu de unir-vos a la meva pregària pel Papa, les seves intencions i el proper Sínode sobre la família. Dies enrere em repetien persones alienes a l'Obra: "A l'Opus

Dei s'estima molt la Mare de Déu"; no els manca raó, i hem de maldar — cadascuna, cadascun— a anar a més.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1-VIII-2015.

[1] Concili Vaticà II, Const. dogmàtica. *Lumen gentium*, n. 65.

[2] Cfr. 1 *Cor* 7, 32-34.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 27.

[4] Pius XI, *Litt. enc. Divini illius Magistri*, 31-XII-1929, n. 49.

[5] Sant Joan Pau II, *Exhort. ap. Familiaris consortio*, 22-XI-1981, n. 37.

[6] Cfr. Ibíd.

[7] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2230.

[8] Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general, 27-V-2015*.

[9] Ibid.

[10] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 92.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-agost-de-2015/](https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-agost-de-2015/) (05/04/2025)